

Silvija Monros Stojaković

ZAVESA ZELENILA

Pod očima, čak i ako ne žmurim,
mogu da rasprostrem zavese
od bananinog lišća.

Čak i kad ne žmurim,
pod očima osećam
žilave prste palminog stabla.

Nosim pod očima
jedno stalno detinjstvo.
Kao i ti, gdegod ga se sećao.

To svoje detinjstvo
nosim u pogledu
na sve potonje filodendrone,
nove susrete
i ostale Evrope.

Ispod kapaka nosim taj svoj Tukuman,
boje žakarande u cvatu,
i miris šećerne trske
tog Tukumančeta
u kojem nisam ni rođena.

Nosim sebe kroz razne lunité tukumanske.
Kroz razne flore, faune i dodatne pesme.
Sebe nosim i kad ne čujem Atauapu,
kad svet više nije tako mlad,
ali kad je mesec u meni opet zelen.

MOGLA BIH, ALI NEĆU

Neću da očajavam.

Kad pomislim kako ne znam.

Kako ne znam kako se od hidratisanog silicijum-dioksida dešava biser.

Kad pomislim da nisam naučila tzv. *eye presentation*,

ono kad se ruka odlučno pruža dok se u oči još odlučnije gleda.

Jer bih ja radije da se možda pozdravim bez rukovanja,

na istočnjački način skupljenih dlanova:

mogla bih, ali neću.

Neću da očajavam.

Kad pomislim kako pojma nemam

o menadžmentu u menažeriji,

a još manje o davno izučavanom pa uredno zaboravljenom

Atoanu de Lavoazijeu, recimo.

Kad pomislim, dakle, kako više ne znam

ni ono što sam nekada znala,

i ko sam u međuvremenu postala.

Kad pomislim da više neću ni moći

da ovladam nadolazećim saznanjima –

ionako mi je sve previše jasno oduvek –

a i da gladnoj dečici širom sveta neću nešto pomoći,

uostalom kao ni napuštenim živuljkama ili/i zlostavljanim

savremenicama,

opet neću da očajavam.

Ionako me uskoro odnose

lepa sećanja

na poneke trenutke, na poneke predele: neću nikad.

Iako bih i te kako mogla.

Mogla bih sad odmah.

Ili već jednom, zauvek.

Sve.

Kao i inače. Ali neću,

da očajavam nikad neću.

DETE

Ko zna, zna.
Dete mi je ono žensko zrnce.
Muško mi je Sunce majkino.

Ovu pesmu ću dovršiti
kad mi se Dete,
večeras ili sutra,
vrati svojoj nekoj kući,
znajući da ono,
kao i dok mi je tu,
neće znati šta će pre.

A Dete,
kao i Sunce uopšte,
tačno je nebo
i jedne sasvim obične
ali potpuno narandžaste,
iznutra svetlošću obasjane mačke,
koja možda liči i na majku.